

Arrest

nr. 212 210 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. HELSEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 juni 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 juni 2017 asiel aan. Op 13 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 17-jarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine, geboren in de stad Kabul, Afghanistan. U bent niet gehuwd, noch verloofd. Momenteel verblijven uw ouders samen met uw broers S. (...) en H. (...) en uw zussen F. (...), J. (...) en O. (...) te Police Colony, een wijk in de stad Peshawar, Pakistan.

Volgens uw verklaringen zouden uw ouders zo'n 30 tot 35 jaar geleden naar Pakistan zijn verhuisd. Omstreeks uw geboorte zouden uw ouders in Kabul hebben verbleven bij familie van uw moederskant. U werd in deze periode in Kabul geboren. Uw familie zou omwille van de gevechten opnieuw naar Pakistan zijn vertrokken. U zou er zo goed als heel uw leven hebben doorgebracht: de laatste 8-9 jaar zou u hebben doorgebracht in Police Colony (wijk te Peshawar), daarvoor zou u twee jaar in het dorp Nawai Qalai (ten noord-noordoosten van de stad Peshawar) hebben gewoond en daarvoor zou u een voor u onbekende periode in Kachaigarai, een vluchtelingenkamp te Peshawar hebben verbleven.

Nog volgens uw verklaringen zou u in Pakistan geen toelating hebben gekregen om in een Pakistaanse school les te volgen. Daar u noch in Pakistan, noch in Afghanistan over voldoende onderwijskansen zou beschikken, besloot uw vader u naar Europa te sturen.

In 2015 zou u naar Europa zijn gereisd. U zou, voorafgaand aan uw vertrek, zo'n vijftien tot twintig dagen bij uw maternale ooms in Qalai Shora in het oosten van de stad Kabul hebben verbleven. Uw maternale ooms zouden u in die periode hebben geholpen bij het verkrijgen van een taskara en een paspoort. Vervolgens zou u vanaf Kabul zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde in zo'n twee tot drie maanden via Pakistan, Iran, Turkije en Griekenland naar Europa en uiteindelijk naar Noorwegen. In Noorwegen diende u op 10 december 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. U gaf aan 14 jaar oud te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Qadir, district Khogyani, provincie Nangarhar. U maakte in Noorwegen gewag van een landprobleem met uw paternale neven die lid waren van de taliban, uw rekrutering door Daesh (Islamitische Staat) en de ontvoering van uw vader. Er werd in uw dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na een verblijf van achttien maanden in Noorwegen besloot u via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België te reizen. U kwam op 4 juni 2017 aan in België en diende op 7 juni 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Niet alleen de beperkte onderwijskansen, maar ook zelfmoordaanslagen en moorden in het algemeen beletten u terug te keren naar Afghanistan.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u geen enkel document neer. Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u op uw smartphone een foto van een Pakistaanse Proof of Registration kaart (PoR-kaart) op naam van S. S. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw beweerde verblijfssituatie als Afghaans vluchteling in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in België niet heeft vermeld dat u reeds de asielerprocedure in Noorwegen heeft doorlopen. Op de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Minteh) werd immers genoteerd dat u in drie maanden naar België bent gereisd, zonder een verzoek tot internationale bescherming in een ander land te hebben ingediend (Fiche Minteh, 6/6/2017, p. 4). Pas na een Eurodac-hit, uitgevoerd op 7 juni 2017, werd vastgesteld dat op 10 december 2015 in Noorwegen uw vingerafdrukken werden genomen. Dat u initieel bewust heeft verzwegen dat u reeds in een ander (Europees) land (onsuccesvol) een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, leidt er toe dat uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat u inconsistente en zelfs tegenstijdige verklaringen aflegde over uw naam, uw geboortedatum en -plaats alsook uw verblijfsplaatsen.

Zo verklaarde u in Noorwegen Shahin Kochai te heten en geboren en getogen te zijn in het dorp Qadir, district Khogyani, provincie Nangarhar (Interviewrapport Utlendingsdirektoratet (UDI), 10/11/2016, pp. 1, 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u S. M. (...) te heten, eveneens geboren en getogen te Qadir, district Khogyani, provincie Nangarhar (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 5, vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde u niet te zijn geboren in Qadir, maar te zijn geboren in de stad Kabul. (CGVS, p. 5). Nadat u aanvankelijk zowel in Noorwegen als bij de DVZ beweerde dat u heel uw leven in Qadir heeft doorgebracht (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, p. 3; Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 4, vraag 10), gaf u op het CGVS aan dat uw ouders zo'n 30-35 jaar geleden naar Pakistan zijn vertrokken omwille van de revolutie (CGVS, p. 15). Uw ouders zouden evenwel een tijdje zijn teruggekeerd naar de hoofdstad Kabul, naar de familie van uw moeder. U zou als enige van uw siblings in Kabul zijn geboren. Daarnaast verklaarde u op het moment van uw verzoek tot internationale bescherming te Noorwegen 14 jaar oud te zijn en tijdens het persoonlijk onderhoud in Noorwegen 15,5 jaar (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, pp. 2, 31). Uit een onderzoek dat de Noorse autoriteiten op 28 november 2016 in Oslo lieten uitvoeren, bleek dan weer dat u 16 jaar en 8 maanden oud zou zijn – ruim één jaar ouder dan u zichzelf aanmat. Bij uw aankomst in België gaf u vervolgens aan dat u 16 jaar en drie maanden oud zou zijn (Fiche Minteh, 6/6/2017, p. 1) – op dat moment al één jaar jonger dan de

leeftijdstest in Noorwegen liet uitwijzen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer aan dat u niet weet hoe oud u bent en verwijst u naar de voorgelegde PoR-kaart. Uiteindelijk denkt u 17,5 jaar oud te zijn (CGVS, p. 5). Op de door u tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde PoR-kaart op naam van S. S. (...) – wederom een andere familienaam – staat als geboortedatum 1 januari 2000 genoteerd – nog ruim één jaar vroeger dan uw huidige in België genoteerde geboortedatum. Daar u stelt dat deze PoR-kaart uw eigen kaart betreft, zou u ten tijde van het persoonlijk onderhoud 18,5 jaar oud moeten zijn.

Al deze tegenstrijdige verklaringen over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, uw leeftijd en uw herkomst, doen in grote mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over uw broers en zussen legde u telkenmale tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u bij de UDI in Noorwegen dat u één zus en twee broers heeft: J. (...), A. (...) en S. (...) (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, p. 23). In België werd bij uw aankomst te Minteh genoteerd dat u één broer heeft, geen zussen (Fiche Minteh, 6/6/2017, p. 3). In de verklaring van de DVZ geeft u dan weer aan dat u één broer en één zus heeft: H. (...) en J. (...) (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 7, vraag 17). In de vragenlijst voor Afgaanse niet-begeleide minderjarigen noteert u dat u één broer heeft, S. (...), en één zus: J. (...) (Vragenlijst CGVS Cel Minderjarigen, 23/10/2017, p. 6). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat u twee broers heeft, S. (...) en H. (...), en drie zussen: F. (...), J. (...) en O. (...) (CGVS, p. 5). Uit het uittreksel van de familiestamboom op basis van de door u getoonde PoR-kaart blijkt dan weer dat S. S. (...) zeven geregistreerde siblings heeft: F. (...), A. U. (...), J. (...), S. (...), U. (...), H. (...) en M. (...) (COI Case AGH/PAK2018-29). Dat u keer op keer inconsequente verklaringen aflegt over uw broers en zussen, leidt ertoe dat uw algemene geloofwaardigheid opnieuw in het gedrang komt.

Nog gaf u in Noorwegen aan dat u geen contact meer zou hebben gehad met uw ouders (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, p. 26). In de vragenlijst voor Afgaanse niet-begeleide minderjarigen van het CGVS gaf u aan al twee jaar geen contact meer te hebben gehad met uw moeder – uw vader zou nog steeds vermist zijn (Vragenlijst CGVS Cel Minderjarigen, 23/10/2017, p. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u twee dagen voor het persoonlijk onderhoud nog contact heeft gehad met uw ouders en dat u hen vaak spreekt (CGVS, p. 6). Bovendien verklaart u ook – hetzij minder frequent – in contact te staan met uw paternale en maternale ooms (CGVS, p. 18). Ook de inconsistenties in deze verklaringen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook uw vluchtrelaas zoals door u verteld op DVZ wijzigde u op het Commissariaat-generaal. Op de DVZ verklaart u dat uw familie problemen zou hebben gehad met de taliban omwille van landbouwgronden, dat Daesh uw vader en uzelf zouden hebben willen rekruteren en dat uw vader werd ontvoerd door Daesh (Vragenlijst CGVS, 8/8/2017, pp. 1-2). Dit komt in grote mate overeen met uw verklaringen in Noorwegen, behalve dat u in Noorwegen niet zeker wist wie uw vader nu zouden hebben ontvoerd (taliban of Daesh) en dat u vermeldde dat uw vader door Daesh werd verdacht van spionage (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, pp. 4-5). Op de fiche van Minteh werd genoteerd dat u rekrutering door de taliban vreesde (Fiche Minteh, 6/6/2017, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u initieel dat u niets wil veranderen aan uw verklaringen op de DVZ, maar geeft u vrijwel direct daarna aan dat u gelogen heeft over uw eerder aangehaalde problemen (CGVS, p. 3). Ook uw vader zou niet zijn vermist (CGVS, p. 6). U verklaart te zijn geboren in Kabul en vrijwel uw hele leven in Pakistan te hebben doorgebracht (CGVS, pp. 3, 5, 7-8). Dat u – los van de interne tegenstrijdigheden – geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen waardoor u uw land en regio van herkomst heeft moeten ontvluchten, zorgt ervoor dat uw algemene geloofwaardigheid opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen over uw identiteit, familiale situatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar België getuigen geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade. Van een verzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij duidelijkheid schept over alle aspecten van zijn verzoek tot internationale bescherming en dus ook over bovenstaande elementen. Uw uitleg terzake, namelijk dat u uit angst om te worden teruggestuurd niet de waarheid durfde te zeggen (CGVS, p. 8), is onvoldoende ter verantwoording. U heeft in het verleden immers voldoende kansen gehad om uw verklaringen te wijzigen, hetgeen u heeft nagelaten. U tekende immers geen beroep aan tegen de Noorse beslissing (CGVS, p. 8) en maakte evenmin van de gelegenheid gebruik bij de dienst Minteh of de DVZ om uw verklaringen consequent aan te passen. Zeker met het oog op uw asielerleden in een ander Europees land moet u – zelfs meer dan de gemiddelde verzoeker – op de hoogte zijn van het belang van waarachtige en consequente verklaringen. U hebt de gevolgen van uw bedrieglijke verklaringen immers zwart op wit gepresenteerd gekregen in Noorwegen in de vorm van een weigeringsbeslissing. Dat u desondanks uw

huidig verzoek aanving met bedrieglijke verklaringen, brengt aldus uw algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door uw uiteenlopende verklaringen over uw identiteitsdocumenten.

Zo geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud in Noorwegen aan dat u geen paspoort had, maar wel een taskara. De taskara zou u onderweg zijn kwijtgeraakt (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, p. 3). Bij de dienst Minteh werd dan weer genoteerd dat uw taskara in Afghanistan zou zijn. U verklaarde geen paspoort te hebben (Fiche Minteh, 6/6/2017, p. 2). U verklaarde hetzelfde bij de DVZ (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 8, vraag 24). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u een taskara én een paspoort had. Uw taskara zou thuis zijn, uw paspoort zou bij de smokkelaar zijn (CGVS, pp. 17-18). Nog toont u tijdens het persoonlijk onderhoud een foto van een PoR-kaart, op naam van S. S. (...). Over deze PoR-kaart zegt u initieel dat de kaart in Peshawar is, bij uw familie (CGVS, p. 4). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw kaart werd ingenomen door de Bulgaarse politie (CGVS, p. 9). Hoe het ook zij, ook uw verschillende verklaringen inzake uw identiteitsdocumenten doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog wordt u gevraagd waarom u geen enkel document kan voorleggen. U geeft aan dat het niet in u op kwam om uw taskara voor te leggen (CGVS, p. 18). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u reeds in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming heeft doorlopen en dus goed bekend moet zijn met het belang van documenten voor een verzoek om internationale bescherming. Daarnaast worden verzoekers ook op de DVZ gevraagd naar (identiteits)documenten (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 8, vraag 24-25). Daarbij verklaart u frequent contact te hebben met uw familie (CGVS, p. 6). U zou dus uw familieleden hebben kunnen vragen om uw documenten naar u toe te sturen, hetgeen u echter heeft nagelaten (CGVS, p. 18). Dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming geen documenten kan voorleggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit, herkomst of asielmotieven, zonder daarvoor een valabele verschoningsgrond aan te dragen, doet opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en wijst bovendien op een gebrek aan medewerking van uwentwege.

Wanneer u er vervolgens op wordt gewezen dat u reeds bij de DVZ naar documenten werd gevraagd, geeft u aan dat u enkel uw vluchtelingenkaart wilde tonen omdat u denkt dat deze het meest authentiek is (CGVS, p. 18). Hierbij dient te worden opgemerkt dat de foto van een PoR-kaart de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie niet zomaar kan herstellen, temeer omdat u aanvankelijk uw verblijf in Pakistan verzwegen had voor de (Noorse en) Belgische asielinstanties. Nog moet worden opgemerkt dat de foto van de kaart op geen enkele manier staat dat u Afghaan en/of Afghaans vluchteling in Pakistan bent. Om te beginnen toont u enkel een foto, waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat PoR-kaarten – weliswaar niet gemakkelijk- te vervalsen zijn. Het kan ook niet uitgesloten worden dat iemand een PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoet. Gezien de naam op de PoR-kaart die u toont niet overeenkomt met de naam die u zelf gebruikt, kan deze mogelijkheid in uw geval evenmin uitgesloten worden. Een rapport van de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) van augustus 2015 geeft aan dat het hernieuwingsproces van de PoR-kaarten gevoelig is aan fraude. De NADRA vereist niet dat een Afghaanse vluchteling persoonlijk verschijnt om een PoR-kaart te verlengen. De NADRA laat het gezinshoofd toe om de PoR-kaarten van het volledige gezin te hernieuwen. Hetzelfde rapport van SIGAR stelt dat het volgens werknemers van het United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) mogelijk is dat het gezinshoofd de dood van een gezinslid niet aangeeft en de desbetreffende PoR-kaart niet teruggeeft. Afghaanse vluchtelingen, die zonder de hulp van UNHCR, naar Afghanistan terugkeren, leveren hun PoR-kaarten soms niet in. Sommigen willen hun PoR-kaart behouden om het als reisdocument te gebruiken om Pakistan binnen te gaan om zaken te verrichten of hun bewegingen tussen de twee landen te vergemakkelijken. Bijgevolg is de bewijswaarde van uw document bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Daarbij bood u aan een kopie van uw taskara voor te leggen (CGVS, p. 18) en werd u gevraagd om kopieën voor te leggen van de PoR-kaarten van uw familieleden (CGVS, p. 26). Ook werd u gevraagd de getoonde foto van de PoR-kaart te bezorgen (CGVS, p. 4). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u er bovendien aan herinnerd zo snel mogelijk de foto op te sturen, alsook minstens kopieën van de PoR-kaarten van uw familieleden en uw eigen taskara (CGVS, p. 30). Tot op heden heeft u geen enkel van deze documenten voorgelegd. Dit heeft als gevolg dat de schijn wordt gewekt dat u geen inspanning

wenst te leveren om uw verklaringen te ondersteunen middels de beloofde documenten. Ook dat relateert elke door u ingeroepen vrees voor vervolging of elk door u ingeroepen risico op ernstige schade in hoge mate.

Voorts biedt u geen zicht op uw band met Afghanistan, in het bijzonder met de stad Kabul.

U geeft aan dat uw ouders zo'n 30-35 jaar geleden naar Pakistan zijn vertrokken (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd meer te vertellen over de situatie in Afghanistan in deze periode, blijkt u verder niets te weten (CGVS, p. 15). Voorts zouden uw ouders een tijdje zijn teruggekeerd naar de hoofdstad Kabul, naar de familie van uw moeder. U bent in die periode geboren in Kabul (CGVS, p. 15). Uw ouders zouden niet lang in Kabul zijn gebleven omwille van de gevechten (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd meer uitleg hierover te verschaffen, geeft u aan dit niet te weten (CGVS, p. 15). Daarnaast zouden uw ouders u niets anders over deze periode hebben verteld, evenmin lijkt u hen er naar te hebben gevraagd (CGVS, p. 15). U verklaart dat uw gebrekkige kennis over het vertrek van uw ouders uit hun vaderland komt door uw jeugdige leeftijd (CGVS, p. 15). Uw uitleg is niet afdoende. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht van een Afghaanse jongeman (die overigens al eerder een verzoek om internationale bescherming heeft doorlopen) dat hij op zijn minst beter op de hoogte zou zijn van de precieze omstandigheden die ertoe hebben geleid dat zijn ouders en hijzelf niet in hun land van nationaliteit, Afghanistan, zouden hebben kunnen opgroeien. Bovendien verklaart u nog frequent in contact te staan met uw ouders (CGVS, p. 6). U had zich dus ook achteraf grondiger kunnen informeren over de motieven van het door u voorgehouden tweeledige vertrek van uw ouders uit Afghanistan. Dat u dit heeft nagelaten, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang komt.

Daarnaast geeft u aan dat de familie van uw moeder niet naar Pakistan reisde (CGVS, p. 15). Uw maternale ooms J. (...), N. K. (...) en S. (...) zouden al die tijd in Kabul zijn gebleven (CGVS, p. 15). Uw familie in Afghanistan kwam niet naar Pakistan, maar uw familie zou wel soms naar Afghanistan zijn afgereisd (CGVS, p. 17). Ook u zou bij speciale gelegenheden (bijv. trouwfeest, begrafenis) mee zijn gereisd naar Afghanistan en bij uw familie hebben verbleven (CGVS, pp. 17, 19). Ondanks dat u niet op de begrafenis van uw moeders moeder zou zijn geweest, geeft u aan dat u uw maternale oma toch elke twee of drie jaar bezocht (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoe vaak u mettertijd naar Afghanistan bent teruggekeerd, geeft u aan dit niet te herinneren (CGVS, p. 21). U geeft aan dat u via de grens bij Torkham naar Afghanistan reisde. Hoe vaak u via Torkham reisde, weet u niet (CGVS, p. 22). Wanneer u daarop wordt gevraagd een inschatting te maken hoe vaak u denkt de grens via Torkham te zijn overgestoken, weet u dit evenmin (CGVS, p. 22). Dat u geen enkele inschatting kan geven van het aantal keren dat u naar Afghanistan bent gereisd en zelfs geen inschatting kan geven hoe vaak u de grens te Torkham zou hebben overgestoken, houdt geen steek. Er kan van een Afghaanse jongeman toch worden verwacht dat hij een duidelijker beeld kan scheppen over het aantal keren dat hij vanuit Pakistan naar Afghanistan zou zijn gereisd teneinde zijn familie te bezoeken. Dat u hier geen duidelijk zicht op biedt, zet opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake op losse schroeven, en doet vermoeden dat uw band met Afghanistan, meer bepaald met de stad Kabul nauwer is dan u wil doen uitschijnen.

Hoe het ook zij, uw verklaring dat u de 'laatste' keer naar Afghanistan bent geweest voor uw taskara (CGVS, p. 17) impliceert dat u zich meermaals in Afghanistan heeft opgehouden. De laatste keer zou u er een taskara hebben laten maken door uw maternale ooms (CGVS, p. 17). Daarnaast heeft u er ook een paspoort laten maken (CGVS, p. 17). Tijdens uw 15-20 dagen durend verblijf bleef u bovendien bij uw familie te Kabul (CGVS, p. 18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat uw maternale oom K. (...) uw reis zou hebben geregeld (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 9, vraag 31). Ook in Noorwegen gaf u aan dat uw maternale oom K. (...) betrokken was bij uw reisplannen: uw maternale oom S. (...) zou de reis hebben geregeld, zijn broer K. (...) zou uw reis hebben betaald (Interviewrapport UDI, 10/11/2016, pp. 24-25).

Daarnaast verklaart u dat uw drie maternale ooms nog altijd woonachtig zijn te Qalai Shora in de stad Kabul (CGVS, p. 6). Zij zijn ook de eigenaars van hun Kabulse huizen (CGVS, p. 23). Nog wonen uw paternale en maternale tante in Husseinkhel, even ten zuidoosten van de stad Kabul in het district Bagrami, provincie Kabul (CGVS, pp. 5-6). Uw maternale ooms zouden werkzaam zijn als chauffeur, apotheekhouder en mechanicus (CGVS, p. 16). De echtgenoot van uw paternale tante is eveneens mechanicus, één zoon is cricketcoach en haar andere zonen studeren (CGVS, p. 16). De zoon van uw maternale tante werkt in een winkel (CGVS, p. 16). Met uw ooms en tantes zou u in België nog contact hebben, hetzij minder frequent dan met uw ouders (CGVS, p. 18).

Voorts stelt u dat u in België graag zou willen studeren (CGVS, p. 8) en dat u Afghanistan onvoldoende onderwijskansen hebt. U stelt dat u er niet zal kunnen studeren (CGVS, p. 24). Inzake onderwijskansen dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Kabul, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de hoofdstad Kabul. Bovendien zouden de zonen van uw in Kabul woonachtige paternale tante studeren (CGVS, p. 16). Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw voorgehouden identiteit, familiale situatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar België geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad en hierbij verwijst naar de in Kabul voorkomende zelfmoordaanslagen en moorden in het algemeen (CGVS, p. 19) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalt geen enkele concrete reden aan die erop zou wijzen dat u, in vergelijking met andere burgers, meer kans hebt om slachtoffer te worden van een zelfmoordaanslag of van een moord (CGVS, p. 19).

Nog geeft u aan dat uw maternale tante gewond zou zijn geraakt aan haar been (CGVS, p. 19). U kan desgevraagd niet meer vertellen over de omstandigheden van haar vermeende verwondingen (CGVS, p. 19), waardoor dit slechts een blote bewering betreft. Daarnaast geeft u aan dat aanslagen ook een financiële impact hebben (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd of uw familie te Kabul het financieel lastig heeft, antwoordt u naast de kwestie door een algemene oorzaak-gevolg uitleg (CGVS, p. 19). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw familie in Kabul ernstige financiële problemen zou hebben. Bovendien hebben uw maternale ooms allen een job en bezitten ze hun woonst in Kabul (cf. supra). Dit wijst evenmin op een slechte financiële situatie.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder

ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden meer dan eens bij uw familie in Kabul verbleef (CGVS, pp. 17, 19). Ook laatste keer dat u naar Afghanistan ging, kon u rekenen op de gastvrijheid en de hulp van uw maternale ooms. Zij zouden u onder meer hebben geholpen met het verkrijgen van uw taskara (CGVS, p. 17). Daarnaast waren het uw maternale ooms die uw reis regelden en betaalden (Verklaring DVZ, 8/8/2017, p. 9, vraag 31; Interviewrapport UDI, 10/11/2016, pp. 24-25). Voorts hebben uw maternale ooms een stabiel inkomen en een eigen woonst (CGVS, pp. 16, 23). Daarnaast heeft u ook in België nog contact met hen (CGVS, p. 18). U spreekt voorts beide landstalen van Afghanistan, en daarnaast ook een mondje Engels (CGVS, p. 9). U hebt in België al werkervaring opgedaan (CGVS, p. 7), die u allicht van pas zal komen in de stedelijke context van Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel stelt verzoeker zich wat betreft het verzoek om asiel te gedragen naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en merkt hij op dat de situatie in Pakistan niet werd onderzocht.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, laat verzoeker in het enig middel het volgende gelden:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermijdt uit te wijden over de situatie van kinderen in Afghanistan, terwijl ettelijke publicaties door internationaal gerenomeerde instituten nochtans expliciet zijn in hun benadering van de situatie in Afghanistan, vooral wat betreft kinderen.

4.2.1 Kinderen grootse slachtoffer van gewapend conflict in Afghanistan

"The number of children killed and maimed in the Afghan war increased dramatically last year, according to the UN, which has documented the highest civilian casualty toll in the country since 2001.

In a report released on Monday, the UN documented 11,418 casualties, a 3% increase since 2015, including 3,498 deaths.

Child casualties rose 24% - to 923 killed and 2,589 wounded - mainly as a result of ground engagements closer to residential areas, and explosive remnants of war.

While the total number of killed marked a slight drop, the number of injured has grown 6% since 2016."

"If you had any doubt the war in Afghanistan is getting worse for civilians, statistics out today show that in the first quarter of 2017, children were increasingly bearing the brunt of the bloody conflict.

While there was a modest 2 percent decrease in overall civilian deaths, child deaths increased by 17 percent over the same period in 2016. Children make up one-third of all casualties.

Most of these children died in one of three ways: unexploded ordnance left by any of the fighting forces caused 203 civilian casualties, 81 percent of them children. Improvised explosive devices (IEDs), including pressure-plate devices the Taliban plant in roads civilian vehicles use, killed and injured 218 civilians - a 12 percent increase. Such devices are illegal under international law because of their indiscriminate nature. On February 16, 12 civilians, including eight children returning home from school, died when their vehicle detonated a pressure-plate IED on a main public road in Paktika province.¹²

4.2.2 Kinderen worden slachtoffer van gedwongen rekrutering door Taliban

UNHCR stelt in haar *Eligibility Guidelines voor Afghanistan* dat kinderen afkomstig van een gebied waar niet gouvernementele groeperingen en de Afghaanse overheid strijden om controle een risicoprofiel hebben gezien de gedwongen rekrutering van kinderen door niet gouvernementele groeperingen, waaronder de Taliban:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country. a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished.

AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance. (...)

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. (...)

Asylum claims made by children need to be assessed carefully and in accordance with the UNHCR Guidelines on child asylum claims, including in relation to the examination of any exclusion considerations for former child soldiers. Where children associated with armed groups are alleged to have committed crimes, it is important to bear in mind that they may be victims of offences against international law and not only perpetrators.¹³

Uit een rapport van EASO over de rekrutering van kinderen in Afghanistan volgt dat er een sterke aanwezigheid van de Taliban is en dat er gedwongen rekrutering van kinderen door de Taliban plaatsvindt.

"According to *Child Soldiers International*: 'information gathered from research in six provinces showed that child recruitment by the ANSF and the Taliban tended to be higher in areas experiencing higher levels of violence and insecurity'. *Child Soldiers International* reports that child recruitment by Anti-Government Elements (AGEs) mostly affects the southern (Kandahar and Helmand) and eastern (Paktia, Khost and Paktika) provinces, because of the stronger presence of AGEs in these parts of the country."⁴

"The UN Security Council reports that children have allegedly been taken and in some cases abducted to Pakistan for military training. These reports involve 'the use of religious schools in both Pakistan and Afghanistan for child recruitment and military training by the Taliban and other armed opposition groups. In many cases, the children's parents claimed to be unaware that their children had undergone military training'. Especially poor families are pressured to send their kids to madrassas as education, board and lodging are generally free. Insurgents have tacitly encouraged parents to send their sons to religious schools in neighbouring Pakistan for Islamic studies. Another reason could be the many school closures in Afghanistan due to the conflict. Sending a son to the madrassas can also give a family immunity from Taliban attacks.

(...)

Pajhwok Afghan News quoted several government officials that reported massive use of child soldiers in fighting in Takhar's districts Khwaja Ghar and Darzab in the autumn of 2015. They too claimed these young men were indoctrinated and recruited in local madrassas. Patricia Gossman (HRW) confirmed that recruitment by Taliban was occurring in madrassas in Kunduz, Takhar and Badakhshan.

4.2.3 gebrekkig onderzoek

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het CGVS onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de veiligheidssituatie in Kaboel.

4.2.3 intern vluchtalternatief

In haar weigeringsbeslissing verwijt CGVS NBM dat hij geen zicht biedt op de verblijfplaats van zijn naaste familieleden.

Ze verwijt verzoeker niet te voldoen aan samenwerkingsplicht. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker afkomstig is uit Kaboel en verbleef in Pakistan.

Juridisch gezien kan de vraag naar het verblijf van verzoekers familie dan ook enkel relevant zijn voor het bepalen of er een intern vluchtalternatief voorhanden is.

De bewijslast inzake het aantonen dat een intern vluchtalternatief pertinent en redelijk is ligt bij het CGVS: « 33. Le concept de réinstallation interne ne devrait pas se traduire par une charge supplémentaire pour le demandeur d'asile. La règle normale doit continuer de s'appliquer, à savoir que la charge de la preuve incombe à la personne qui allègue.(...)»

34. Sur ce fondement, c'est à la personne chargée de l'examen de la demande qu'il incombe de prouver que l'hypothèse de la réinstallation est pertinente en l'espèce. Si cette hypothèse est jugée pertinente, c'est à cette même personne chargée de l'examen de la demande qu'il revient d'identifier une zone possible de réinstallation interne et d'apporter la preuve que cette solution constitue une possibilité raisonnable pour l'intéressé/ée. »⁵

Een intern vluchtalternatief kan niet als redelijk beschouwd worden in geval een NBM er geen familie heeft. Zo stellen de "UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009":

"55. In cases where an internal flight or relocation alternative is deemed relevant, a proposed site of internal relocation that may be reasonable in the case of an adult may not be reasonable in the case of a child. The "reasonableness test" is one that is applicant-specific and, thus, not related to a hypothetical "reasonable person". Age and the best interests of the child are among the factors to be considered in assessing the viability of a proposed place of internal relocation.

56. Where children are unaccompanied and, therefore, not returning to the country of origin with family members or other adult support, special attention needs to be paid as to whether or not such relocation is reasonable. Internal flight or relocation alternatives, for instance, would not be appropriate in cases where unaccompanied children have no known relatives living in the country of origin and willing to support or care for them and it is proposed that they relocate to live on their own without adequate State care and assistance. What is merely inconvenient for an adult might well constitute undue hardship for a child, particularly in the absence of any friend or relation. Such relocation may violate the human right to life, survival and development, the principle of the best interests of the child, and the right not to be subjected to inhuman treatment."

In het geval van NBM Afghansen stelt UNHCR specifiek:

"In the case of unaccompanied and separated children from Afghanistan, UNHCR considers that in addition to the requirement of meaningful support of the child's own (extended) family or larger ethnic community in the area of prospective relocation, it must be established that relocation is in the best interest of the child. The return of unaccompanied and separated children to Afghanistan is furthermore subject to the minimum safeguards identified in the 2010 Aide-mémoire: Special Measures Applying to the Return of Unaccompanied and Separated Children to Afghanistan."⁶

Verzoeker merkt op dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal enerzijds twijfelt aan het gegeven dat verzoeker uit Kaboel komt "Voorts biedt U geen zicht op uw band met Afghanistan, in het bijzonder met de stad Kabul" - beslissing P. 4.

Anderzijds onderzoekt hij louter dat verzoeker kan worden teruggestuurd naar Kabul en gaat hij ervan uit dat verzoeker er een opvang heeft van ooms of zelfs dat hij zelf zorgt voor opvang.

Verzoeker kan alleszins niet worden ondergebracht in de categorie alleenstaande mannen of getrouwde koppels, die volgens de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf zouden kunnen instaan voor hun opvang.

Verzoeker is een NBM, en het is aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan te tonen dat hij er terecht kan, maar dat doet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet; hij twijfelt zelfs aan de afkomst van verzoeker en gaat niet in op het vluchtalternatief in Pakistan.

Dit is een aperte tegenstrijdigheid in de beslissing, temeer daar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nalaat het alternatief naar Pakistan te onderzoeken.

Verzoeker kan bezwaarlijk aannemen dat de subsidiaire bescherming kan worden geweigerd bij twijfel over de verblijfplaats van verzoeker, die letterlijk in de beslissing wordt opgenomen en nadien wordt weerlegd.

Verzoeker verzoekt dan ook om de beslissing wat dit betreft te vernietigen daar de situatie in Kaboel, wat geschraagd wordt door UN-rapporten, wel degelijk als gevaarlijk wordt beschouwd en verzoeker dan ook, mocht al geen asiel worden toegekend, recht heeft op de status die de subsidiaire bescherming hem biedt.

De beslissing is dan ook ongegrond wat dit betreft.

Samenvattend kan dan ook worden besloten dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet naar recht verantwoordde en ze dan ook vernietigd dient te worden en aan verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming dient te worden verleend, minstens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ze verder dient te onderzoeken."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 3 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme

status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn identiteit, zijn familie en zijn beweerd verblijfssituatie als Afghaans vluchteling in Pakistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker bij zijn aankomst in België niet heeft vermeld dat hij reeds de asielpcedure in Noorwegen heeft doorlopen, dat

(ii) verzoeker inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboortedatum en –plaats en zijn verblijfplaatsen, dat (iii) verzoeker ook over zijn broers en zussen telkenmale tegenstrijdige verklaringen aflegde, dat (iv) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de contacten met zijn ouders, dat (v) verzoeker zijn vluchtverhaal zoals hij had verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) wijzigde zonder dit voldoende te verantwoorden, dat (vi) verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn identiteitsdocumenten, dat (vii) verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming geen documenten kan voorleggen ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, herkomst of asielmotieven, zonder daarvoor een valabele verschoningsgrond aan te dragen, dat (viii) de foto van een PoR-kaart de geloofwaardigheidsproblemen bij verzoekers verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit, herkomst, verblijfplaatsen en familiale situatie niet zomaar kan herstellen, en dat (ix) verzoeker geen zicht biedt op zijn band met Afghanistan, in het bijzonder met de stad Kabul. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te gedragen naar de wijsheid van de Raad, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het geheel van de voorgaande motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in het enig middel nog opmerkt dat de situatie in Pakistan niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij de Afgaanse nationaliteit heeft, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – waarom een onderzoek diende te gebeuren naar de situatie in Pakistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. Bij de beoordeling van het risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet hanteert de Raad een alomvattende benadering.

Gelet op deze alomvattende benadering, wijst de Raad er op dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker – zonder daarvoor enige valabele verschoningsgrond aan te dragen – geen enkel document heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit en dat hij inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over verschillende wezenlijke aspecten van zijn identiteit. Zo verklaarde verzoeker in Noorwegen S. K. te heten en geboren en getogen te zijn in het dorp Qadir, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', document nr. 1, Interviewrapport Utlendingsdirektoratet 16 november 2011, p. 1 en 3). Bij de DVZ verklaarde verzoeker S. M. te heten, en eveneens geboren en getogen te zijn in Qadir, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar (adm. doss., stuk 15, Verklaring DVZ, p. 4, vraag nr. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde verzoeker dan weer niet te zijn geboren in Qadir, maar in de stad Kabul (adm. doss., stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2018, p. 5). Nadat verzoeker aanvankelijk zowel in Noorwegen als bij de DVZ beweerde dat hij heel zijn leven in Qadir had doorgebracht (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', document nr. 1, Interviewrapport Utlendingsdirektoratet 16 november 2011, p. 3; stuk 15, Verklaring DVZ, p. 4, vraag nr. 10), gaf hij op het CGVS aan dat zijn ouders zo'n 30-35 jaar geleden naar Pakistan zijn vertrokken omwille van de revolutie en dat ze voor een tijdje zijn teruggekeerd naar Kabul, waar hij als enige van zijn broers en zussen geboren werd (adm. doss., stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2018, p. 15). Bovendien verklaarde verzoeker op het moment van zijn verzoek tot internationale bescherming te Noorwegen 14 jaar oud te zijn en tijdens het persoonlijk onderhoud in Noorwegen 15,5 jaar (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', document nr. 1, Interviewrapport Utlendingsdirektoratet 16 november 2011, p. 2 en 31), bleek uit een onderzoek dat de Noorse autoriteiten op 28 november 2016 in Oslo lieten uitvoeren dat hij 16 jaar en 8 maanden oud zou zijn – ruim één jaar ouder dan hij zichzelf aanmat – en gaf hij bij zijn aankomst in België aan dat hij 16 jaar en drie maanden oud zou zijn (adm. doss., stuk 15, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te geven dat hij niet weet hoe oud hij is en te verwijzen naar de PoR-kaart die hij voorlegde, om uiteindelijk te stellen dat hij 17,5 jaar oud is (adm. doss., stuk 7, Notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2018, p. 5). Op de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud getoonde PoR-kaart op naam van S. S. – wederom een andere familienaam – staat 1 januari 2000 als geboortedatum genoteerd – nog ruim één jaar vroeger dan verzoekers laatste in België genoteerde geboortedatum. Aldus legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn naam, zijn leeftijd en zijn herkomst.

De foto van een PoR-kaart die verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toonde, kan de geloofwaardigheidsproblemen bij zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst niet zomaar herstellen. De foto van de kaart staft op geen enkele manier dat verzoeker Afghaan en/of Afghaans vluchteling in Pakistan is. Om te beginnen toonde verzoeker enkel een foto op zijn smartphone, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de informatie uit het administratief dossier dat PoR-kaarten – weliswaar niet gemakkelijk – te vervalsen zijn (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', document nr. 4, COI Focus "*Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen en Iran en Pakistan: documentenfraude*"). Het kan ook niet uitgesloten worden dat verzoeker deze PoR-kaart heeft verkregen van iemand anders en zich als deze persoon voordoet, temeer daar de naam op de PoR-kaart die verzoeker toonde, niet overeenkomt met de naam die hij zelf opgaf. Een rapport van de "*Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction*" (SIGAR) van augustus 2015 geeft aan dat het hernieuwingsproces van de PoR-kaarten gevoelig is aan fraude. De Pakistaanse "*National Database and Registration Authority*" (NADRA) vereist niet dat een Afghaanse vluchteling persoonlijk verschijnt om een PoR-kaart te verlengen en laat het gezinshoofd toe om de PoR-kaarten van het volledige gezin te hernieuwen. Hetzelfde rapport van SIGAR stelt dat het volgens werknemers van het "*United Nations High Commissioner for Refugees*" (UNHCR) mogelijk is dat het gezinshoofd de dood van een gezinslid niet aangeeft en de desbetreffende PoR-kaart niet teruggeeft en dat Afghaanse vluchtelingen, die zonder de hulp van het UNHCR naar Afghanistan terugkeren, hun PoR-kaarten soms niet inleveren en dat sommigen hun PoR-kaart willen behouden om het als reisdocument te gebruiken om Pakistan binnen te gaan om zaken te verrichten of hun bewegingen tussen de twee landen te vergemakkelijken. De bewijswaarde van het door verzoeker getoonde document is dan ook bijzonder relatief zodat het document op zich niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen,

temeer omdat verzoeker aanvankelijk zijn verblijf in Pakistan verzwegen had voor de (Noorse en) Belgische asielinstanties.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker met zijn ongeloofwaardig relaas en inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen en zonder bewijs van de door hem voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst zelf het bewijs van een verband tussen de door hem in het verzoekschrift geciteerde rapporten en persartikels en zijn persoon onmogelijk. Door bewust de ware toedracht over zijn identiteit, nationaliteit en afkomst te verzwijgen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover hij zou worden teruggeleid naar zijn werkelijke land van herkomst.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN